

underkuet af en fremmed magt. Den havde slået sig ned i området efter den britiske erobring i bevidsthed om områdets karakter som fæstning. Efterhånden som Gibraltars strategiske værdi var faldet, havde der fundet en ændring sted i befolkningens levevis, en ændring som var i overensstemmelse med områdets udvikling som politisk enhed. Det andet medlem af bystyret, M. P. Isola, tog skarpt afstand fra de spanske beskyldninger om, at området var et tilholdssted for smuglere. Den spanske påstand om, at området var en kræftskade på den spanske økonomi, savnede ethvert grundlag; tværtimod ydede Gibraltars befolkning et betydeligt bidrag til Spaniens økonomi. Han anmodede derfor udvalget om under sin behandling af spørgsmålet alene at lade sig lede af FN-pagtens principper, herunder navnlig selvbestemmelsesprincippet.

Den spanske delegerede udtalte, at petitionærernes erklæringer havde vist, at Gibraltar-spørgsmålet — trods den britiske delegeredes argumenter — var et typisk kolonispørgsmål. Det var endvidere klart, at petitionærerne ønskede at se kolonistyret opretholdt for tid og evighed i Gibraltar. I en epoke, hvor kolonisystemet var under afvikling på andre kontinenter, lod Gibraltars beboere sig bruge som redskaber for en fortsættelse af kolonialismen. De to petitionærer havde endog insinueret, at Spanien skulle have til hensigt at forjage Gibraltars beboere. Dette var fuldstændig urigtigt, idet Spanien havde lovet at beskytte Gibraltars befolknings legitime interesser og give området en bedre fremtid.

Koloniudvalget besluttede under sit møde den 20. september 1963 at udsætte behandlingen af Gibraltar-spørgsmålet til sin næste samling under forbehold af de bestemmelser, som måtte blive truffet herom under 18. generalforsamling.

Spaniens oversøiske områder.

Mens den største del af Spaniens amerikanske koloniimperium gik tabt i begyndelsen af det 19. århundrede, og de sidste

større spanske oversøiske områder: Cuba, Puerto Rico og Philippinerne måtte afstås efter den spansk-amerikanske krig i 1898, har Spanien op til nutiden bevaret herredømmet over forskellige mindre områder i det vestlige Afrika: de to områder Fernando Poo og Rio Muni i den inderste del af Guinea-bugten, spansk Sahara på den vestafrikanske kyst over for De canariske Øer samt enklaven Ifni lidt nord herfor på den marokkanske kyst. Fernando Poo blev spansk i slutningen af det 18. århundrede, og de øvrige områder kom under spansk herredømme i løbet af det 19. århundrede.

1. Nogle geografiske og historiske oplysninger om de enkelte områder.

A. *Fernando Poo og Rio Muni* udgjorde indtil 1959 en enhed (Spansk Guinea). Ved reformerne i 1959 fik hvert af områderne status som provins og fik hver sin civilguvernør. Områderne havde imidlertid fremdeles en fælles generalguvernør og udgjorde i finansiel henseende en enhed (ækvatorialregionen). Også under den ny selvstyreordning¹⁾ får de to områder i vidt omfang fælles styre.

Provinserne *Fernando Poo* omfatter øen af samme navn, som er beliggende lidt nord for ækvator, ca. 35 km fra Kameruns kyst (areal ca. 2.071 km²) og øen Annobon ca. 600 km mod sydvest (areal ca. 17 km²). Områdets hovedstad er Santa Isabel på Fernando Poos nordkyst.

Fernando Poo er af vulkansk oprindelse og bjergrig; øens højeste punkt er Pico Santa Isabel, som er ca. 2.850 m højt. Klimaet er tropisk, og den naturlige vegetationsform er regnskov. Den vulkanske jordbund er meget frugtbar, og området har nogen eksport af kakao, palmeolie og palmekerner.

Ifølge en opgørelse fra 1950 havde området ca. 40.000 indbyggere. Heraf var 2.100 af europæisk oprindelse og over halvdelen (23.000) udlændinge, navnlig kontraktarbejdere fra Nigeria. Den vigtigste etniske gruppe blandt den lokale befolkning er Bubi. Efter folketællingen i 1960 havde området 62.600 indbyggere, deraf 1.415 på

¹⁾ Se nedenfor sp. 1553.